

419

Besluit van 9 juli 1975, houdende aanwijzing van de stoffen, bedoeld in artikel 3, eerste lid, van de Wet verontreiniging zeewater

Wij Juliana, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz., enz., enz.

Op de voordracht van Onze Minister van Verkeer en Waterstaat van 10 maart 1975, no. RXW 18221, Hoofddirectie van de Waterstaat, Hoofdafdeling Waterstaatsrecht;

Gelet op artikel 3, eerste lid, van de Wet verontreiniging zeewater (Stb. 1975, 352);

De Raad van State gehoord (advies van 19 maart 1975, nr. 11);

Gezien het nader rapport van Onze Minister van Verkeer en Waterstaat van 30 juni 1975, nr. RXW 40790;

Hebben goedgevonden en verstaan:

Artikel 1

1. Als stoffen, bedoeld in artikel 3, eerste lid, van de Wet verontreiniging zeewater, worden aangewezen de stoffen, die behoren tot de navolgende categorieën:

- a. organische halogeenverbindingen;
- b. organische siliciumverbindingen;
- c. kwik en kwikverbindingen;

~~d. calcium;~~

d. cadmium en cadmiumverbindingen;

e. stoffen ten aanzien waarvan in de Commissie, ingesteld bij het op 15 februari 1972 te Oslo gesloten Verdrag ter voorkoming van verontreiniging van de zee ten gevolge van het storten uit schepen en luchtvaartuigen (Trb. 1972, 62), overeenstemming bestaat dat zij kanker kunnen verwekken;

f. kunststoffen, die kunnen drijven of blijven zweven in het zeewater.

2. Onder de in het eerste lid, onder a. en b., bedoelde categorieën van stoffen worden mede begrepen verbindingen waaruit in het zeemilieu tot die categorieën behorende stoffen kunnen worden gevormd.

3. De in het eerste lid, onder e., bedoelde stoffen worden door Onze Minister van Verkeer en Waterstaat bekendgemaakt in de Nederlandse Staatscourant.

Artikel 2

Van de in artikel 1, eerste en tweede lid, bedoelde stoffen zijn uitgezonderd:

- a. de tot de categorieën a. en b. behorende stoffen, die niet giftig zijn dan wel in het zeewater zodanig snel worden omgezet in biologisch onschadelijke stoffen, dat hun aanwezigheid in het zeemilieu geen gevaar oplevert voor verontreiniging van de zee;
- b. de tot de categorie f. behorende stoffen, die in het zeewater zodanig snel worden afgebroken, dat hun aanwezigheid daarin geen belemmering veroorzaakt voor de scheepvaart, de visserij, de recreatie of ander gebruik van de zee.

Artikel 3

Dit besluit treedt in werking met ingang van de dag waarop de Wet verontreiniging zeewater in werking treedt.

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat daarvan een afschrift zal worden gezonden aan de Raad van State.

Soestdijk, 9 juli 1975.

Juliana

De Minister van Verkeer en Waterstaat,
T. Westerterp.

Uitgegeven de *eenendertigste* juli 1975
De Minister van Justitie a.i.,
I. Vorrink.

Nota van toelichting

De strekking van dit besluit is de aanwijzing van de stoffen waarvoor ingevolge artikel 3, eerste lid, van de Wet verontreiniging zeewater het verbod geldt ze vanaf een vaartuig of luchtvaartuig in zee te lozen (of ze tot dat doel aan een ander af te geven dan wel ze aan boord te nemen). Het betreft een zgn. absoluut verbod, waarvan geen ontheffing mogelijk is.

Het uitgangspunt voor deze aanwijzing vormt de zgn. zwarte lijst van stoffen welke als bijlage I behoort bij het Verdrag van Oslo (Trb. 1972, 62), ter uitvoering waarvan de Wet verontreiniging zeewater (mede) strekt. In de memorie van toelichting op het ontwerp van wet tot goedkeuring van dit Verdrag (zitting 1972-1973 - 12 292, nr. 3, blz. 5) is vermeld dat bij de voorbereiding van het Verdrag aanvankelijk is gedacht aan het opstellen van een lijst van met name genoemde stoffen doch dat al spoedig bleek dat een dergelijke lijst niet alleen te lang, maar ook onvolledig zou zijn en dat deze bovendien als gevolg van de ontwikkeling van nieuwe stoffen veelvuldig zou moeten worden aangepast. Op grond van die overwegingen is in bijlage I van het Verdrag een aantal categorieën stoffen opgenomen, die in meergenoemde memorie nader zijn toegelicht.

In het besluit (artikel 1) is op grond van dezelfde overweging deze wijze van aanwijzing van de verboden stoffen overgenomen.

De wijze waarop bedoelde categorieën in bijlage I van het Verdrag zijn omschreven maakt voor de concrete toepassing van de Wet verontreiniging zeewater - met name ook met het oog op de toepasselijkheid van het absoluut verbod - deels nog een nadere vaststelling noodzakelijk.

Dit betreft de categorie stoffen die in bijlage I van het Verdrag worden aangeduid als stoffen, ten aanzien van welke tussen de Verdragstaten overeen-

stemming bestaat dat aan deze, de omstandigheden waaronder zij worden geloosd in aanmerking genomen, kankerverwekkende effecten met een zekere mate van waarschijnlijkheid kunnen worden toegeschreven.

Het bereiken van een dergelijke overeenstemming zal in de eerste plaats afhankelijk zijn van het overleg binnen de (intergouvernementele) Commissie, in welke oprichting bij het Verdrag is voorzien. Aangenomen mag worden dat, wanneer in de Commissie over de aanwijzing van kankerverwekkende stoffen overeenstemming bestaat, in de Commissie tevens kan worden geconstateerd dat er overeenstemming bestaat tussen de door de leden der Commissie vertegenwoordigde Verdragstaten. Het verbod van artikel 3, eerste lid, van de Wet verontreiniging zeewater zal vervolgens ten aanzien van bedoelde kankerverwekkende stoffen gaan werken na publicatie in de Nederlandse Staatscourant (artikel 1, derde lid, van het besluit).

Verder zal nog nadere precisering moeten plaatsvinden ten aanzien van de uitbreiding, waarin bijlage I van het Verdrag voorziet met betrekking tot de organische halogeen- en siliciumverbindingen. Deze bijlage breidt n.l. ieder van deze beide categorieën verbindingen uit met stoffen waaruit dergelijke verbindingen in het zeemilieu worden gevormd. Of deze laatstbedoelde omstandigheid zich ten aanzien van een bepaalde stof voordoet valt op voorhand niet te zeggen, doch zal eerst kunnen blijken uit een onderzoek. De aanleiding voor een dergelijk onderzoek zal in de regel zijn gelegen in een ontheffingsaanvraag.

Het zal immers gaan om een stof (of mengsel van stoffen) voor het lozen waarvan in beginsel een ontheffing op grond van artikel 4 van de Wet verontreiniging zeewater mogelijk is.

Overigens zal het bovenbedoeld geval, waarmede in het Verdrag rekening is gehouden – en dat dientengevolge in het besluit (artikel 1, tweede lid) is overgenomen – waarschijnlijk in de praktijk van tamelijk weinig belang zijn. Van meer belang lijkt de uitzondering van het absoluut verbod welke in bijlage I van het Verdrag wordt toegestaan voor die organische halogeen- en siliciumverbindingen waarvan kan worden aangenomen dat zij ofwel niet giftig zijn ofwel snel in biologisch onschadelijke stoffen worden omgezet. Deze uitzondering is overgenomen in artikel 2, onder a., van het besluit. Ook hierdoor zal van geval tot geval een onderzoek moeten plaatsvinden. In dit verband kan nog worden vermeld dat de giftigheid en de omzettingssnelheid van organische halogeen- of siliciumverbindingen zullen worden onderzocht aan de hand van technische beoordelingsmethoden welke zullen worden opgesteld in samenwerking tussen deskundigen die zijn verbonden aan de verschillende instanties, welke ressorteren onder de bij het lozingenbeleid betrokken departementen (vgl. memorie van antwoord Wet verontreiniging zeewater, zitting 1973–1974 – 12 293, nr. 4, blz. 2).

Deze methoden zullen bovendien in eerder genoemd internationaal overleg zoveel mogelijk worden geüniformeerd (standaardtests).

Het voorgaande geldt ook het 'persistent' zijn van plasticstoffen en andere synthetische stoffen. Bijlage I van het Verdrag noemt deze kunststoffen als afzonderlijke categorie in verband met de belemmering die zij kunnen vormen voor de scheepvaart en andere vormen van gebruik van de zee (recreatie, visserij) wanneer zij blijven drijven (of zweven) in het water. Van de thans bekende kunststoffen kan worden aangenomen dat zij niet afbreekbaar zijn (naar een procédé voor afbreekbare plasticstoffen wordt door de industrie gezocht), zodat in dit geval hoogstens met het niet-persistent zijn als uitzondering rekening moet worden gehouden. Derhalve is in artikel 2, onder b., voor deze stoffen op analoge wijze als voor de organische halogeen- en siliciumverbindingen in een uitzonderingsbepaling voorzien.

Voor alle duidelijkheid zij er ten slotte op gewezen dat voor de stoffen, die vallen onder de in artikel 2 van het besluit omschreven uitzonderingen, het absoluut verbod om deze in zee te lozen niet geldt en dat voor dat verbod in de plaats treedt het vereiste van een ontheffing, te verlenen door de Minister

van Verkeer en Waterstaat in overeenstemming met de Minister van Volksgezondheid en Milieuhygiëne (artikel 4, jo. artikel 7, eerste lid, van de Wet verontreiniging zeewater).

De Minister van Verkeer en Waterstaat,
T. Westerterp